

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

De boekjes van A. HANS worden in alle scholen aanbevolen, omdat zij boeiend en nuttig zijn en aan de kinderen van eigen land en volk vertellen. Dat veel nummers reeds drie- en viermaal herdrukt werden bewijst hoe A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK overal gevraagd wordt. De meeste verschenen boekjes zijn nog verkrijgbaar. Ziehier eenige van de laatste titels:

381. Het Indianenmeisje. — 382. Het Spookschip. — 383. De Heks van Baudeloo. — 384. De Gevangene op het eiland. — 385. Een avontuur aan de grens. — 386. Hoe Pol renner werd. — 387. De Booze Heer. — 388. De Vuurtoren van het eiland Rona. — 389. Een jongen in den Boerenkrijg. — 390. De Page van Graaf Egmont. — 392. Een Harde Les. — 393. De vlucht van de kermis. — 394. Een Vlaamsche cow-boy. — 395. Het Bloemenmeisje. — 396. De Slaven van Oostende. — 397. Een Smokkelaar aan de Leie. — 398. Een Redder in den nood. — 399. Het Geheimzinnig Huis. — 400. Uit Droevige dagen. — 401. Het spook op de spoorbaan. — 402. Avonturen met een Hoed. — 403. Een Woelig Leven. — 404. De Geheimzinnige Kruisvaarder. — 405. De avonturen van een Hovenier. — 406. Een bange Vlucht. — 407. De nieuwe Kasteelheer. — 408. De jonge Landlooper. — 409. De Twee Kameraden. — 410. De Spion. — 411. De dochter van den Visser. — 412. De dochter van den Bezembinder. — 413. Een Huichelaar. — 414. De Erkentelijke Indianenhoofdman. — 415. Onvergetelijke Avonturen. — 416. Een vreemde Nacht. — 417. De Hoeve bij de Duinen. — 418. Leo op de kostschool. — 419. De moedige Padvinder. — 420. De Dragonder van het Uilenhof. — 421. De strijd tegen de slavernij. — 422. De jonge Alpengids. — 423. Het onverwachte Erfdeel. — 424. De vrijdelde Diefstal. — 425. Op het eenzame Eiland. — 426. In den Sneeuwstorm. — 427. Sinterklaas in den Woonwagen. — 428. Het vuur in den nacht. Een moedige Knaap. — 429. Het Kerstfeest der Schipbreukelingen. — 430. Voor het Recht. — 431. Het spook van Sylt. — 432. De dappere Kasteelknaap. — 433. In Duizend Vreezen. — 434. De Toovenares van Diksmuide. — 435. Acht maanden op een onbewoond eiland. — 436. Ontmaskerd. — 437. Een gestoorde Nacht. — 438. De Stem aan de deur. — 439. Het Geheimzinnig bedrijf. — 440. De Smokkelaars van Blankenberghe. — 441. Een drama aan de grens. — 442. Een Godsoordeel. — 443. De verrader. — 444. Zigeuners op 't dorp. — 445. Een Rakker. — 446. De dochter van den Indianenhoofdman. — 447. De Smokkelbende. — 448. Het verlaten Schip. — 449. De Werklooze. — 450. De Avonturen in de Hooglanden. — 451. De Gestoorde Zesdagenkoers. — 452. Uit een gezin. — 453. Een Smokkelavontuur. — 455. De Weezen van de Beukenharst. — 456. Kars, de Herdershond. — 457. Een angstige Tocht. — 458. De verkleede Krijgsmann. — 459. De Heldin van Maestricht.

Elke week verschijnt een nieuw boekje.

Vraag ze in de boekwinkels en bij dagbladverkoopers.

PRIJS: 60 CENTIEMEN

UITGAVE A. HANS-VAN DER MEULEN, CONTICH.

Drukkerij R. Bracke-Van Geert, Wetteren.

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr. 461

A. HANS

De Wraak van den Eskimo

Prijs : 60 Centiemen.

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

De Wraak van den Eskimo.

I.

Lodi stond bij de zijn hut en hield een harpoen in de hand. De Winter was lang en streng geweest. En dan moet de Eskimo leven van hetgeen hij in den Zomer verzameld heeft.

Het rendiervleesch was nu bijna op. En het werd hoog tijd voor deze eenzame bewoners van het hooge Noorden in Amerika om weer op de jacht naar zeehonden te kunnen gaan. Maar nog zat het ijs dicht tegen de kust. De Oostenwind zou breed moeten uitwaaien om het ver in zee te drijven. De wind bleef echter lang uit het Westen waaien. En Lodi keek droevig om zich heen. De honger zou weldra nijpen bij hem, zijn vrouw en kinderen. En zoo was het in alle Eskimo-hutten. Ja, bij velen heerschte reeds groot gebrek. Tal van Eskimo's zijn zorgeloos. In het begin van den Winter eten ze al te overvloedig. Ze denken dan niet aan de komende maanden en hun voorraad is te vroeg op.

Lodi was echter voorzichtiger. Hij zag wel

vooruit en in zijn hut moest het ordelijk en geregeld toegaan. Ook stond hij bekend om zijn dapperheid, moed en eerlijkheid. Men erkende hem in de groep bewoners van het schiereiland, als een soort van hoofdman, bij wien men om raad en hulp ging.

Lodi, flink gehuld in zijn kleeven van rendiervel, trotseerde nu de felle koude. Hij staarde naar het Oosten. Volgens zijn begrip woonde ginder een geest, die den Oostenwind kon afsturen. En Lodi dacht dat het nu toch tijd werd om hem te smeecken, de Eskimo's te helpen. Hij ging er over spreken met kennissen.

Een paar uur later kwam hij terug en kroop hij in de hut. Daar zaten zijn vrouw en kinderen. Het was er warm. Het gezin was blijde, toen vader vertelde, dat men morgen een feest zou houden ter eere van den geest in het Oosten.

* * *

Den volgenden dag kwamen alle Eskimo's van het gehucht samen. Er werd muziek gemaakt op vreemde instrumenten. En mannen en vrouwen, jongens en meisjes dansten wild rond en zongen luid ter eere van den geest. Ze noodigden den Oostenwind uit om over te komen. Dan zou men met hem feest viëren bij sappig vleesch. Steeds woester danste men en Lodi gaf het voor-

beeld van uithoudingsvermogen. Zoo bleef men aan den gang tot het donker werd en dat was vroeg hier in het hooge Noorden.

Ieder keerde naar de warme hut terug en het schiereiland lag weer eenzaam en stil in zijn mantel van sneeuw en ijs.

* * *

Het duurde nog een week eer de Oostenwind kwam. Op een nacht werd Lodi wakker. Hij hoorde het buiten huilen en bulderen. 't Stormde geweldig.

Haastig kroop Lodi uit zijn rendiervellen slaapzak. Hij trok zijn kleeren aan en ging naar buiten.

— De Oostenwind is er ! juichte Lodi. De goede geest zij geprezen !

Hij wekte vrouw en kinderen.

— De Oostenwind is gekomen ! riep hij verheugd en opgewonden.

Dan liep hij naar de andere hutten om het goede nieuws te verbreiden. Lodi was weer de eerste, de waakzaamste, de vader van de groep.

Het gansche gehucht werd wakker. En ieder toonde zijn blijdschap. Lodi ging niet meer treug naar zijn leger. Hij scheen op zijn post te moeten staan, als om den Oostenwind te smeecken toch niet weg te vluchten. Soms had hij moeite

om op de been te blijven, zoo hard waaide het. Haar hoe geweldiger het stormde, hoe beter !

De wind was lauw. Hij zou het ijs doen smelten. Lodi hoorde reeds gekraak, ginds in de zee. En 't klonk hem toe als heerlijke muziek. Het ijs barstte en dan zou het in groote schollen wegdrijven naar zee. Zoo kwam er open water voor de jacht op de zeehonden. Dan later verschenen de walvisschen. En nog later kon men de blanken verwachten met hun schepen, om baleinen en traan van walvisschen te koopen. Die blanken brachten allerlei heerlijke dingen mee : meel, suiker, drank, wapens, paarden en nog zoo veel meer. O, het voorjaar was voor den Eskimo als een feesttijd na den langen Winter.

II.

Het ijs was weggedreven en men zag open water, zoover de blik reikte. De zon scheen nu ook heerlijk.

Lodi en de andere Eskimo's hadden hun lichte vaartuigjes in orde gebracht en ze paddelden vroolijk op de zee. Wat konden ze zich vlug bewegen in hun bootjes, de kinderen bijna zoo goed als de mannen ! Het was een vroolijk tooneel. De vrouwen en meisjes keken er naar. Lodi was het verst gevaren. Naast hem paddelde zijn zoon,

Uwi. Beiden staarden over het water. Hun blik was scherp.

— Daar ! zei Lodi eensklaps.

Hij had een zwart stipje ontwaard. Het was een zeehond.

— Dien moeten we hebben, sprak Lodi.

Snel voeren ze in de richting van den zeehond, maar dan hielden ze stil. Vader en zoon verroerden zich niet meer. Ze mochten het dier niet verschrikken. Maar hun blik week niet van den zeehond, die in de zon speelde. Hij was nieuwsgierig en zwom naar de bootjes. Misschien hield hij ze voor een rots, waarop hij zich in het warm zonnetje zou kunnen koesteren. Een zeehond luiert zoo gaarne.

Vader en zoon keken elkaar aan. Het was een sein. De prooi was in hun bereik. En snel rezen beiden op. Een harpoen, een staaf met ijzeren punt, suisde door de lucht. Lodi en Uwi slingerden hun wapen behendig heen. En de zeehond werd in den glanzenden rug getroffen. Het arme dier dook verschrikt onder. Zijn bloed kleurde het water. Aan de harpoenen was een lijn bevestigd met een boeitje dat bleef drijven en de plaats aanwees, waar de zeehond gezonken was.

Uwi en Lodi wachtten geduldig. Het gewonde dier kwam boven. Er lag een smartelijke blik in zijn kleine oogen. Nog even worstelde hij met den dood en weer zonk hij weg.

De Eskimo's voeren naar de boeitjes van de lijn en palmden deze in. De zeehond kwam opnieuw boven. Hij roerde niet meer. Hij was dood. Hij werd aan vaders bootje bevestigd.

En weer loerden Lodi en zijn zoon over de zee. Dien morgen vingen ze nog twee zeehonden. En zoo kwamen ze met hun buit naar het land. De vrouw en kinderen snelden Lodi en Uwi tegemoet. Ze betoonden luid hun vreugde. De doode dieren werden naar de hut gesleurd. Lodi en Uwi vilden ze. En de kinderen smulden dadelijk van het vleesch. De honger was voorbij, de ellende van den Winter vergeten. Men kreeg weer overvloed van spijze.

In deze dagen heerschte overal vreugde. Er was in alle hutten voedsel. En niemand dacht nog aan de ellende van de laatste wintermaanden.

* * *

En dan kwam de jacht op de walvisschen. Ook deze reusachtige dieren werden met harpoenen gevangen. Maar de strijd met die kolossen was moeilijker. Veel harpoenen moesten in het logge lijf gedreven worden, eer de walvisch dood lag. En het was een heele kunst om met de bootjes te manœvreeren als de walvisch zich wanhopig verdedigde. Een slag van den staart en het lichte

vaartuig lag verbrijzeld en de visscher werd afschuwelijk verminkt.

Lodi kende echter zijn taak en liet zich niet verschalken. Menige doode walvisch werd naar het land gesleept. En er was nog meer overvloed. Men at het vleesch, dronk de traan, verzamelde baleinen.

Men sprak reeds over de schepen van de blanken, die weldra zouden komen. Men keek naar den einder. Rendiervellen hingen te drogen, want men was ook op de jacht geweest in de bergen. De huiden van zeehonden lagen uitgespreid bij de hutten. Men verdeelde de walvisch baleinen in pakjes. Dat alles zou bij de blanken geruild worden voor heerlijke dingen. Ja, er kwam een nog betere tijd.

III.

— Daar zijn ze !

Lodi stond op een rots van de kust en hij had het eerst de schepen van de blanken ontdekt. Zijn blik was zoo scherp.

— Daar zijn ze ! klonk het als een juichkreet over de vlakte. De goede boodschap liep van hut tot hut.

Mannen en vrouwen, jongens, meisjes, kinderen snelden toe. De vreugde blonk op ieders geelaat. De zwarte stipjes werden vlekken, die vlek-

ken kregen dan een vaster vorm. Men zag masten met zeilen.

Lodi kon het niet meer uithouden. Hij sprong in zijn bootje. Anderen volgden zijn voorbeeld. En de Eskimo-vloot voer de schepen van de blanken tegemoet. Wat paddelde men lustig. Vandaag begon het feest, dat dagen zou duren. 't Leek wel of er weldoeners kwamen. Toch was het over het algemeen ruw volk, dat de naderende schepen bemande. Veel matrozen werden, als ze dronken in een kroeg zaten, ginds in een verre zuidelijke haven, voor de walvischvaart geperst. Men moest nadien sommigen met de boeien aan naar boord brengen, want, nuchter geworden, weigerden ze mee uit te varen. Ze hadden echter geteekend, al wisten ze toen door den drank niet, wat ze deden. Op het schip temde men ze wel. Een ruw leven wachtte hun.

De blanken wuifden naar de Eskimo's, die allerlei teekenen van vreugde betoonden. Lodi kende sommige kapiteins en stuurlieden, die al jaren naar dit afgelegen oord kwamen.

De schepen bleven op een afstand van de kust liggen. Maar de blanken brachten in booten allerlei kisten en manden naar het land. Die hielden zooveel heerlijke dingen in. En dadelijk begon de ruilhandel. De Eskimo's haalden huiden en baleinen. Zegaven ze af voor meel, rijst, suiker, ge-

weren, munitie, paarden en andere snuisterijen en vooral ook voor sterken drank.

Want de blanken voerden bij deze eenvoudige menschen duivel alcohol in.

O, wat werd er dien eersten dag al gedronken ! Ook Lodi deed er aan mee. Eten van de vreemde spijzen, maar vooral drinken ! Dat vuurwater was zoo wonderlijk. Men werd er uitgelaten vroolijk van. Men lachte en schertste, sprong en danste tot men neer viel.

's Avonds was de heele kolonie dronken. Dan sliepen de Eskimo's hun roes uit.

Maar den volgenden dag begon men weer. En de blanken brachten naar hun schepen huiden, baleinen en traan, artikelen die ze goedkoop hadden geruild en duur zouden verkoopen.

De Eskimo's stapelden in hun hut meel en rijst en suiker. Vrouwen en kinderen tooiden zich met parelen en kleurige doeken. En blanken en Eskimo's hielden het zoogenaamd feest der dronkenschap.

Lodi had zijn ruilhandel voorzichtig gedreven. Hij liet zich niet zoo gemakkelijk vangen door de knepen van de blanken. Men moest met hem lang loven en bieden.

De schepen voeren heen. Ze moesten nog veel Eskimo-gehuchten aandoen langs de kust. Lodi had nog een hoeveelheid huiden en baleinen over. Er zouden immers nog vaartuigen komen en, hoe

schaarscher de voorraad werd, hoe meer hij voor zijn goederen eischen kon.

Het werd nu weer kalmer op het schiereiland. De drank was op. Men begaf zich terug aan het werk : visschen en jagen.

IV.

Op zekeren dag kwam er weer een schip voor de kust. De kapitein voer met eenige van zijn mannen naar het land. Hij zag er een ongunstige kerel uit, sprak met ruwe stem en vloekte veel.

Verachtelijk keek hij naar de Eskimo's die voor hem geen menschen schenen te zijn, maar een bijzondere soort van wilde dieren.

Hij stelde ook zijn waren uit en vooral zijn kruiken drank. Veel Eskimo's brachten, wat ze hadden.

— 't Is de slechte rommel, die mijn voorgangers niet wilden ! zei de kapitein, die Jack heette.

De huiden en baleinen waren zoo goed als de vorige, maar Jack sprak zoo, om minder te moeten geven. Hij schold op de Eskimo's die hun nijd niet durfden toonen. Ze waren bang van de blanken, want ze geloofden dat deze konden tooveren en kwaad verwekken. De Eskimo's zagen immers op die schepen zooveel vreemde dingen : mortieren die harpoenen afschoten, katrollen welke lijnen op- en afrolden, wekkers die met geratel

afliepen en zoo veel meer, wat ze voor tooverij hielden.

Ja, men moest oppassen voor de vreemde menschen.

Jack ruidde alles voordeelig in.

— Is er niets meer ? schreeuwde hij. Zijt ge dan ellendige luijaards geweest, die liever lagen te ronken dan te visschen en te jagen ?

Hij hoorde dat Lodi nog ruim voorzien was.

— Waarom komt die kerel dan niet ? tierde hij. Hij kan toch dezen Winter zijn huiden en baleinen niet opvreten !

Lodi hield zich rustig bij zijn hut. Hij was wel eens komen zien en merkte dat Jack oneerlijk handelde. Hij wilde liever niet met hem te doen hebben. Er zouden nog wel andere schepen deze kust aandoen.

Maar Jack begaf zich toen naar Lodi toe.

— Lust gij geen suiker en meel en geen drank ? vroeg hij.

De kapitein moest veel onder de Eskimo's verkeerd hebben, want hij sprak hun taal vrij goed.

— Ik verkoop niet, antwoordde Lodi.

— En waarom niet ? vroeg Jack. Zijt ge al rijk genoeg misschien ?

— Gij geeft te weinig.

— Wel zoo, zijt gij niet tevreden met wat de anderen krijgen ! Zulk een gulzigaard heb ik

nog nooit ontmoet... Denkt ge, dat we voor ons plezier naar hier komen ?

— Ik verkoop niet, herhaalde Lodi kalm.

— Laat me uw goederen eens zien ! Zoo ze beter zijn dan de bucht, die ik tot hiertoe onder de oogen kreeg, dan zal ik u meer leveren in ruil. Maar ik laat me niet bedriegen.

Lodi haalde nu toch eenige pakjes baleinen. Het waren er van de beste soort. En Jack keek er begeerig naar. Toch trok hij minachtend de schouders op.

— Die zijn zeker van een mismaakt walvischje afkomstig, zei hij.

— Van een heel groot beest. En dat ziet ge ook wel, merkte Lodi op.

Een paar matrozen, die bij hem stonden lachten den Eskimo uit. Ze deden met hun baas mee, om de waar te misprijzen. Dat was natuurlijk afgesproken spel.

— Als de baleinen niet deugen en voor u van geen nut zijn, zal ik ze weer opbergen, zei Lodi. Ik heb toch niet veel zin, om ze nu te verkoopen. Ik kan wachten.

— O, ik zal wel eens bieden.

Het was een bespottelijk bod en Lodi deed of hij er niet naar luisterde. Kalm droeg hij de baleinen weg.

— Welk een koppigaard ! riep de kapitein uit. Ge hebt zeker geen meel of suiker noodig ! En

dit lust ge niet hé? vroeg hij, een kruikje drank toonend.

— Jawel, maar handel moet eerlijk geschieden !

— O, durft gij beweren, dat ik oneerlijk ben ! Gij zijt een brutale kerel ! Verwijt me dan liever ineens, dat ik een dief ben.

— Laat ons niet twisten !

Lodi begreep dat de kapitein ruzie zocht. Hij was niet zoo bang van de blanken als de andere Eskimo's. Bedaard bracht hij de baleinen weg. Jack volgde hem en zag in de bergplaats, dat er nog veel goederen lagen. Zijn oogen blonken van begeerlijkheid.

— Ge laat ons zeker maar het slechtste van uw pakhuis zien, hernam hij. Haal heel het boeltje eens te voorschijn.

— Ik verkoop niet, zei Lodi.

— Hij lijkt wel een papegaai, die altijd hetzelfde zinnetje stamelt, sprak Jack tot de anderen.

En in het Engelsch vervolgde hij :

— Ik wil toch de heele lading hebben. Het is meer waard dan alles, wat we tot nu toe kochten. De vent is slim. Hij laat zich niet stroopen.

— Alloh kerel, zei hij tot Lodi, leg eens alles buiten. We kunnen voorzeker zaken doen.

Maar de Eskimo was beleedigd door den vijan-

ligen toon van den kapitein en nogmaals herhaalde hij dat hij zijn goederen behield.

— Denkt ge dan, dat we voor ons plezier naar dit verre nest komen ? snauwde Jack. Onze schepen moeten zeker voor goed weg blijven ? Lieden als gij zullen maken dat dit gebeurt. En dan is het uit met de levering van al onze smakelijke dingen.

— De andere kapiteins zijn vriendelijker en schelden niet, merkte de Eskimo op.

— En ons beschouwt ge als boeven ?

— Gij hebt de anderen veel te weinig gegeven. Wij moeten hard werken.

— O, zoo, handel ik onder de markt ? Ah, ge moet hard werken. Ge slaapt den heelen Winter in uw warme hut. Maar wij komen van ver. Wel, wel, ge zijt de lastigste Eskimo, dien ik ooit van mijn leven ontmoet heb. Wenscht ge dan, dat wij ongeluk over uw streek brengen ?

Jack kende wel de vrees der Eskimo's voor de zoogenaamde tooverij der blanken.

— Wij hebben de goede geesten die ons beschermen, antwoordde Lodi.

— Waarom vraagt ge aan die mijnheeren dan niet om suiker, meel en drank ? Ge beleedigt ons. Ge zijt een verwaande lomperik !

Jack zette een kwaad gezicht. Lodi wenkte eenige vrienden die niet ver van hem aan 't werk

waren. Ze herstelden hun sleden voor de jachttochten in de bergen.

Ze kwamen nu naderbij.

— Is dat om ons te bedreigen ? vroeg de kapitein. Wilt gij ruzie maken met de blanken.

Lodi sprak met de buren over de jacht. Maar hij had hen toch geroepen om hulp van hen te hebben in geval Jack en zijn matrozen geweld zouden plegen. Hij wantrouwde de ruwe vreemdelingen.

— Die ezel doet of we hier niet meer staan, zei Jack tot zijn mannen. We behoeven onzen tijd niet langer te verliezen. Deze Eskimo is koppig als een kei. Maar wacht, we zullen hem wel beet hebben.

De blanken gingen heen. Lodi vertelde aan zijn vrienden, hoe Jack hem behandeld had.

— Neen, hij is geen eerlijke man, zei een der anderen. Maar mogen we de witte menschen kwaad maken ? Zij zijn zoo machtig. En ze hebben geesten, die veel kunnen doen. Als ze ongeluk over ons brengen, wat dan ?

Lodi merkte weer die vrees voor de vreemdelingen. Misschien zouden zijn buren hem niet geholpen hebben, had Jack hem geslagen.

Hij betoogde, dat die angst voor de blanken overdreven was. Een brave kapitein had hem eens gezegd, dat de witte menschen zoo min konden tooveren als de bruine.

Maar de buren spraken dan over al die zonderlinge voorwerpen, die ze aan boord der schepen gezien hadden.

— Die worden door menschen gemaakt, net als wij sleden vervaardigen, hernam Lodi.

Hij kon zijn buren echter niet overtuigen. En deze oordeelden, dat men best deed de blanken tot vriend te houden. Volgens hen had Lodi dom gedaan door niet te willen verkoopen. Wie weet, welke ongelukken er nu over hem zouden neerdalen.

Lodi was er echter zeer gerust in. Er zouden nog veel schepen komen om goederen. Zoo'n brutalen man als Jack had hij nooit ontmoet.

V.

Jack stond met zijn mannen aan de kust.

— De boel is hier opgescheept en we kunnen morgen vertrekken, zei hij. Maar eerst halen we alles van dien koppigaard weg. Dat is een werkje voor dezen nacht.

Hij was eigenlijk een vrijbouter onder de walvischvaarders. en hij had een hoopje opgeraapt volk, kerels als hij, van het laagste allooi. De andere gezagvoerders wilden met Jack niets te maken hebben en duldden hem niet in hun gezelschap, welk ongunstig volk ze ook dikwijls zelf aan boord hadden. Zij handelden toch vrij eerlijk

met de Eskimo's ofschoon ze deze veel ondeugden leerden en vooral het drinken.

Jack keerde met zijn matrozen naar boord terug. Ze beraamden een plan voor den nacht.

* * *

Het was nacht. En in alle hutten heerschte rust. De Eskimo's sliepen. Jack en eenige mannen voeren naar wal. Ze waren goed gewapend. Ze kwamen Lodi bestelen.

— Als die dwerg van een Eskimo het merkt en spel maakt, schieten we hem eenvoudig neer, zei Jack, die niet voor een moord terug schrok.

De dieven kwamen aan wal. Voorzichtig slopen ze voort. Ze begrepen wel, dat ze het onderspit zouden delven, als alle Eskimo's samen liepen om Lodi te helpen. Maar ze rekenden toch ook op de vrees dier bruinen voor de blanken. Ze kwamen aan de hut. Jack wist nu immers waar de bergplaats was. Hij zag ook eenige sleden liggen. En daarop werden nu vlug de goederen geladen. De Eskimo's hadden geen grendels of sloten. De dieven werkten snel.

Toen ze met den buit vertrokken, begon ergens een hond te blaffen en Lodi werd wakker. Hij hoorde gerucht en kwam naar buiten. En in den zachtens glans van de maan zag hij de roovers.

Dadelijk vermoedde hij, wat er gebeurd was. Hij sprong naar zijn bergplaats. Alles was weg.

Lodi begreep, dat hij alleen niets tegen de schurken zou kunnen doen. Hij besefte heel goed, dat de kapitein een moord durfde plegen.

Lodi snelde naar de hut van een buurman en maakte dezen wakker. 't Duurde wat eer die Eskimo alles scheen te begrijpen, maar hij hield zich zoo.

— We moeten de blanken alles afnemen, zei Lodi opgewonden.

Doch de buurman schudde het hoofd. Wat was er tegen witte menschen te doen ? Ze konden zoo veel ongelukken verwekken. Lodi had zijn goederen aan hen moeten verkoopen. Daarvoor kwamen ze uit hun ver land naar hier. De een betaalde wat meer, de ander wat minder.

En zoo spraken ook de anderen. Niemand durfde de blanken aan te vallen. Intusschen roeiden Jack en zijn mannen met hun buit weg. Dan dronken ze op hun overwinning en ze spotten met den dommen Eskimo, die het laatste uit de kan wilde hebben en het deksel op zijn neus kreeg.

Lodi schreide van woede. Zijn vrouw troostte hem. Ze hadden nu al veel wintervoorraad en haar man kon weer op de jacht gaan.

Lodi doolde den heelen nacht rond. Hij vond zijn burens laf. 's Morgens lag het schip nog voor de kust. Er hing storm in de lucht en daarom had

Jack het vertrek uitgesteid. Hij moest op zijn hoede zijn voor ijsbergen, die in zee rond dreven.

Lodi stapte in zijn boot. Hij voer naar het vaartuig toe. Hij kon toch niet gelooven, dat de blanke hem niets zou geven voor zijn goederen.

De kapitein stond op het dek, toen de Eskimo daar aangepaddeld kwam. Hij ging naar zijn kajuit en keerde met een geweer terug. Op zijn ge-laat lag een valsche grijns.

— We zullen kort spel maken met dien koppigen kerel, zei hij. Ha, gij waagt het nog naar hier te varen !

En luid schreeuwde hij in de taal der Eskimo's:

— Zeg, wat hebt ge bij ons te verrichten ? Ha, nu herken ik u. Ge zijt de man, die gisteren niet wilde verkoopen, de domme keikop. Nu hebt ge spijt en komt ge me zeker vragen, dat ik nog eens naar wal zou terug keeren. Maar ik wil naar uw rommel niet meer kijken. Het is te laat. Eet dezen Winter uw baleinen op.

Lodi was eerst wat verbluft over die onbeschaamdheid.

Hij roeide nog dichter bij.

— Maak, dat ge weg komt ! riep Jack. Ik wil u niet meer zien !

— Ge hebt mijn goederen weggehaald en ik kom om ze terug te eischen of anders moet ge me de waarde in meel en suiker geven, sprak Lodi.

— Wat durft ge beweren ? Dat ik uw bucht gestolen heb !

— Ja.

— Onbeschaamde leugenaar !

— Ik heb u en uw mannen van nacht gezien ! En mijn sleden, waarop ge alles geladen hebt, liggen aan den oever.

De kapitein deed of hij in vreeselijke woede ontstak. Hij richtte zijn geweer op den Eskimo en tierde :

— Herhaal dat nog eens gemeene valschaard en dan schiet ik u als een hond neer ! Maak dat ge weg komt.

Lodi werd nu zeer bang en paddelde achteruit.

Jack schoot in de lucht om den Eskimo nog meer schrik aan te jagen . De arme Lodi vluchtte nu in zijn bootje heen. Neen, hij zou geen recht krijgen. Er was met dien vreeselijken blanke niet te onderhandelen.

Hij keerde terug naar het land en vertelde zijn wedervaren. Zijn vrienden waren ook verontwaardigd, maar niemand bleek lust te hebben, om de blanken aan te vallen. En Lodi begreep, dat hij niets tegen de dieven kon doen. Overheid was er hier niet. Ja, heel ver weg woonden er Amerikaansche officieren op een fort, maar Lodi dacht er zelfs niet aan naar hen toe te gaan. Eer hij hen bereikt had, zouden de roovers al lang ont-

komen zijn. Hij moest dan in het verlies berusten. Maar hij voelde diep het onrecht.

VI.

De wind woei uit tot een hevigen storm. De Eskimo's schuilden in hun hutten. Het deugde nu niet buiten. De zeevogels vlogen wild krijschend naar holten in de rotsen. Het werd bijna geheel donker.

Het schip der blanken danste vervaarlijk tusschen zijn ankers. Het lag daar toch gevaarlijk.

De storm hield den ganschen nacht aan. 's Morgens ging de wind liggen. Lodi trad buiten. Hij keek in zee. Het schip lag er niet meer. Was het dan in den storm weggevaren ? Maar dat leek Lodi onmogelijk toe.

De Eskimo ging naar de kust. Weldra bemerkte zijn geoefend oog stukken hout, die op de golven dreven. En nu begreep Lodi, dat het vaartuig vergaan was. De blanken moesten ellendig omgekomen zijn. Hij had toch medelijden met hen.

Lodi waagde zich op de rotsen. Nog stond er een hevige branding. De golven spatten in vlokken schuim uiteen.

Plots ontstelde Lodi. Daar beneden de rotsen op den steenachtigen rand lag er een Eskimo krom naar beneden. Het was een gevaar-

lijk werk. Maar Lodi wist, wat hij deed. Hij was met de kust vertrouwd en verrichte dikwijls lastige klimpartijen. Hij bereikte den rand en stond nu bij den schipbreukeling, want hij begreep dat het een der schepelingen was, die de golven hier neergeworpen hadden.

Lodi trad nader en herkende Jack, den kapitein.

De Eskimo stelde een onderzoek in. En hij merkte, dat Jack nog leefde. O, nu kon hij heel gemakkelijk wraak nemen op den dief ! Hij behoefde het lichaam maar een duw te geven en dan rolde het in zee en Jack was voor goed verloren,

Maar de gedachte aan zulk een misdaad kwam zelfs bij dezen Eskimo niet op. Lodi had een heel ander plan. Hij klom terug naar boven en liep toen naar de eerste hutten. Hij vertelde aan de kennissen daar, zijn ontdekking en vroeg hun, hem te helpen.

De blanke kapitein leefde nog. Hij moest verpleegd worden. Lodi zei, dat men riemen zou meenemen. Deze riemen waren ook vervaardigd van rendiervel.

't Kostte groote inspanning om den bewustelooze over de rotsen te hijschen, maar het lukte toch. En toen liet Lodi hem naar zijn eigen hut brengen.

Jack keerde tot bewustzijn terug. Hij keek verdwaasd op, doch kon niet spreken. Hij werd uitstekend verzorgd en sliep toen in. Tegen den avond ontwaakte hij.

— Waar ben ik ? vroeg hij in het Engelsch.

Toen zag hij de Eskimo's.

— O, ja, schip kapot geslagen... allen in het water, stamelde hij in hun taal.

Ik heb u gevonden bij de rotsen en hier gebracht. Houd u maar stil. Ge zult genezen, sprak Lodi.

Jack sloot weer de oogen. Hij had dan een woeligen nacht. De koorts beroerde hem.

Dagen lang was hij ziek. Lodi en zijn vrouw verpleegden hem. Na een week had Jack zijn volle bewustzijn terug, al was hij te zwak om op te staan.

Verschrikt staarde hij den Eskimo aan.

— Lodi ! fluisterde hij.

— Ja, ik ben Lodi.

— Hebt ge me gered ?

— Ik vond u bij de rotsen. We droegen u naar mijn hut. Ge zijt lang ziek geweest.

Jack sloot de oogen als durfde hij niet naar het trouwe, bruine gelaat van zijn weldoener te kijken.

— Lodi, herhaalde hij echter na eenigen tijd, en hij richtte zich wat op.

— Wat is er ?

— Gij hebt mij gered.

— Ja, natuurlijk ! Ik vond u uitgeput op het strand. Maar er was nog leven in u. We brachten u hier.

— En ik stal uw goederen...

— Daar denk ik nu niet aan.

— O, ik schaam me.

— Wees rustig. Dan zult ge genezen. Vrees niets... ik zal u geen kwaad doen.

— Zijn er nog anderen gered ?

— Ik denk het niet... We hebben niemand gevonden... Ik zocht de kust af.

— Het was een vreeselijke storm en het schip sloeg van de ankers. Toen waren we verloren.

— De golven hebben u op het strand geworpen... Ik was er 's morgens en vond u...

— En gij hebt mij niet in de zee gesmeten, Lodi.

— Ha, neen... ik ben geen moordenaar... Ik moest u helpen.

De blanke had een les van den Eskimo gekregen.

Jack nam Lodi's hand.

— O, edel mensch, zei hij. En ik was zoo slecht ! Ja, ik heb u bestolen en u met den dood bedreigd.

— Daar spreken we niet meer van.

Er kwamen geen schepen meer dit jaar.

Jack bleef nog lang zwak. Maar even trouw bleven Lodi en zijn vrouw hem verplegen.

En toen de kapitein eindelijk naar buiten kon gaan, was het voetje voor voetje.

Het werd weer Winter. De Eskimo's versterkten de hutten. Het sneeuwde en de woningen waren bijna geheel verborgen.

Lodi had gezegd dat Jack bij hem mocht blijven, tot de schepen der blanken kwamen.

De kapitein was geheel veranderd. Hij voelde berouw over zijn vroeger leven. En in de lange avonden bij het Eskimo-vuur de de brandende traanlamp vertelde hij van zijn jeugd. Hij had brave ouders gehad, maar zelf was hij aan den drank, geraakt en nadien van huis weggelopen. Hij dompelde zich steeds verder in het kwaad. Soms hoorde hij van zijn geweten wel eens een verwijtende stem, maar hij wilde er niet naar luisteren.

Zijn moeder had hem verteld van God, den grooten geest der blanken, zei hij, in de Eskimo-taal En Jack sprak over hetgeen hij in zijn jeugd had geleerd. Hij had weer en zoo hoorden de Eskimo's veel van den godsdienst der blanken.

— Maar velen van ons leven niet zooals God het wil, bekende Jack.

Zijn berouw was oprecht. Zoo was hij de gast der Eskimo's En in het voorjaar toen hij weer sterk was, hielp hij Lodi bij het visschen en jagen.

De schepen der blanken kwamen.. Jack dronk

nu niet... en Lodi versmaadde ook het vuurwater. Hij wist nu, hoe dit allerlei ellende in de wereld bracht.

Jack vertrok niet met de vloot der blanken. Hij wilde bij de Eskimo's blijven. Hij was niet getrouwd. Hij bouwde zelf een hut. Hij deelde hun leven, doch was nu een voorbeeld voor hen.

Ook in dit gebied der Eskimo's kwamen missionarissen, die er het Christendom verbreidden. Lodi was een der eerste volgelingen.

Thans brachten de blanken iets anders dan sterken drank. Ze verkondigden de leer van liefde tot God en de menschen. En de trouwe harten der Eskimo's waren daarvoor ontvankelijk. Dat had Lodi bewezen.

Uwi, zijn zoon, die nu al een jonge man was geworden, vertrok naar een stad ver in het Zuiden. Hij bleef er eenige jaren, want hij bezocht er een school. Hij leerde er voor missionaris. Dat was de wensch van zijn vader.

Het beviel Uwi heel goed op die school, al dacht hij dikwijls met verlangen aan de zee en zijn bootje.

Hij had een vlug begrip en leerde goed. Ook zijn inborst was edel.

Hij kwam in zijn streek terug en niet alleen hier, doch ook elders breidde hij het Christendom uit.

Jack woonde vele jaren bij de Eskimo's Toen

hij oud werd wilde hij naar zijn eigen land terug. En op een zonnigen voorjaarsdag vertrok hij op een schip der blanken.

Veel Eskimo's deden hem uitgeleide al paddelend en met hen voer Lodi ook mee, die nog steeds de zee bevoer, zoo oud als hij was.

Toen de Eskimo's terug moesten keeren, had Lodi de tranen in de oogen.

Jack was zijn goede vriend.

— Tot weerziens in den Hemel ! riep Lodi hem toe.

En diep ontroerd wuifde Jack nog eens voor het laatst.

HELP U ZELF.

Twee loodsen kruisten op zee om een binnenvallend schip op te wachten, toen een plotseling opkomende storm het want van hun boot wegsloeg en het zwakke vaartuig in de branding slingerde. Kort daarna vond men de lijken der ongelukkigen op het strand. Twee weduwen en elf weezen waren daardoor broodloos geworden. Ze woonden in de Fransche havenstad Hâvre.

Ten einde in de behoeften der beide gezinnen te voorzien, besloot men geld in te zamelen. Een paar loodsen namen die taak op zich en klopten beleefd aan bij de inwoners der plaats.

Zoo kwamen ze ook bij een koopman, die hun een milde gift ter hand stelde, maar hun tevens vroeg, of zij het denkbeeld wel aangenaam vonden, dat misschien ook eens voor hun vrouwen en kinderen op gelijke wijze aalmoezen zouden ingezameld worden.

— Neen, volstrekt niet, was het antwoord.

— En toch, vervolgde de koopman, kan u, die dagelijks op zee zwalpt, eenzelfde onheil treffen als uw verongelukte makkers. Hoe zullen uwe gezinnen dan aan den kost komen ?

— Ja, dat moeten we aan God en goede menschen overlaten, zei een hunner, want wij kunnen van ons sober bestaanje geen cent overleggen.

Sparen is bij ons niet mogelijk. We verdienen te weinig.

— Dus dan ook maar bedelen voor de uwen, als gij er niet meer zijt ? vroeg de heer.

— Er zou dan wel niets anders overblijven, want van het duinzand kunnen ze toch niet leven.

— Zoudt gij dan werkelijk meenen, dat gij zelf niets kondt doen voor hen, die gij onverzorgd moet achterlaten ?

— Hoe zouden we dat kunnen ? was de weder-vraag. We komen nauwelijks toe met hetgeen we verdienen. Men betaalt ons slecht.

— Ik wil aannemen, sprak de koopman ernstig, dat uwe verdiensten niet groot zijn ; maar zegt mij eens eerlijk, hoeveel verteert gij wel per dag aan bier en sterken drank ?

— Verteren, nu ja, dat is ongelijk, naar mate we verdienen, nu meer dan minder.

— Maar hoeveel dan wel gemiddeld elken dag ?

— Nu, ik denk een halven frank.

— Goed stellen we zooveel. Ik misgun u, die steeds door weer en wind moet, volstrekt niet eenige verkwikking ; doch als ge nu eens voor vasten regel stelt om voortaan niet meer dan dertig centiem dagelijks te verteren, zoudt ge dan om dien éénen borrel of dat ééne glas bier minder, niet even goed kunnen werken en slapen ?

— Ja, dat zou wel niet veel verschil maken ; maar wat zouden die bespaarde twintig centiem

per dag beteekenen ? We moesten wel zoo oud worden als Methusalem om daarvan een kapitaaltje op te leggen.

— Een oogenblik geduld. Ik bedoel niet, dat gij beiden alleen die besparing op uw vertering moest maken, maar al uw makkers moesten eveneens doen. Gij zijt hier met veertig- vijftig loodsen bijeen. Twintig centiem per dag van elk vormt al spoedig een kapitaaltje, dat, behoorlijk uitgezet, elken dag meer rente geeft. Die rente kon een duurzaam onderhoud worden voor de nage-laten weduwen en weezen, die dan niet meer ge-bedeld brood behoefden te eten. Denk er eens over, en hebt gij hulp noodig, kom dan terug.

Drie dagen daarna werd te Hâvre een « Vereeniging van Loodsen tot onderlinge hulp » opgericht. Zij bezat na jaren een kapitaal van meer dan twee millioen frank en kon haar weduwen en weezen als invalide leden ruimschoots uit de rente ondersteunen.

Het fonds had ook giften gekregen van vermogende kooplieden, want goed voorbeeld, doet goed volgen.